

Utdrag fra styreformann G. Cecilie Alfsen tale ved prisutdelinger under jubileumsmiddagen på Grand i Rococosalen fredag 13.november 1998.

3

På styrets vegne har jeg den glede å utnevne to nye æresmedlemmer i foreningen. Jeg har snakket mye om forskning – og jeg fortsetter med det. Styret i Den norske patologforening ønsker i år å hedre to medlemmer som nå har nådd sin optimale alder (62 år) og som i løpet av sin til nå yrkesaktive tid har ytet vesentlige bidrag – og hver på sin måte – innen medisinsk forskning generelt og for patologien spesielt.

Det ene nye æresmedlem er dessverre ikke tilstede – det er mulig hun luktet lunta under mine pågående overtalelsesforsøk.

Anna Elisabeth Stenwig, også kjent som Beth, er godkjent spesialist i patologi fra 1968, utdannet ved Ullevål sykehus og DNR, og fra 1971 overlege ved DNR. Hun er en av dem som Leif Jørgensen omtaler som nøkkelpersoner – en faglig autoritet innen norsk kreftdiagnostikk. Hun er godt kjent for alle som medarrangør for flere faglige kurs, bl.a. innen ovarialpatologi, bløtdelspatologi, og benpatologi, nevropatologi og melanomer. Og vi som har gledet oss av å sitte ved hennes mikroskop får alt dette og mere til hver dag (jeg må her skyte inn at forslaget om henne kom fra en som vel aldri har sittet der, men som til daglig befinner seg langt unna Oslo-gryta).

Men vi ønsker å hedre henne her for hennes store innsats som patolog i den kliniske forskning. Beth Stenwig har nemlig bidratt vesentlig til en rekke doktorgrader, først og fremst innen klinikken, men uten selv å skaffe seg en egen. Å fullføre en doktorgrad tar i snitt 4 år? Med bakgrunn i de doktorgrader jeg har funnet frem til, og det er sikkert ikke alle, har Beth Stenwig viet 20 år av sitt yrkesaktive liv til å legge en solid basis for andres forskning. Hun representerer prototypen på patologens viktige rolle ved kliniske studier. Jeg siterer fra det siste arbeidet som kom ut med hennes hjelp, Randi Nordals arbeid om Sarkomer i uterus fra i år:

”I am deeply indebted to all my co-authors for their substantial help and advice, in particular to dr. Anna Elisabeth Stenwig for her review of the slides, which has been of crucial importance for the clinicopathological part of the study.” Det var her alene 500 kasus. Vi kolleger vet hva dette innebærer.

Beth Stenwig har også bidratt vesentlig til klinisk patologiske studier for øvrig, med gjennomgang av store preparatsamlinger på f.eks. thyroidea, bløtdelssarkomer, testis, blære og ovarialtumores, og det er sikkert ikke alt.

Beth er ikke tilstede, men vil få sitt diplom og sin lysestake overrakt ved en annen og muligens noe mer intim anledning.

Hennes skål!

Det andre medlem styret har villet hedre, jobber ikke i det stille. Det er dessuten en han – og han er ikke en gang lege, men assosiert medlem av patologforeningen gjennom IAP. Per Brandtzæg er professor og instituttleder ved Institutt for patologi på Rikshospitalet. Han er tannlegen i norsk medisin som ingen kan stoppe kjeften på. Han er en Terje Vigen i norsk medisinsk forskning, som ror til kongen når det blir for magre kår i lille Norge. Vi patologer kjenner Per Brandtzæg fra hans uttallige og vakre fargebilder, som bare vises frem i svært mørke rom. Per er pionéren med stor P for innføringen av immunhistokjemi i patologisk/anatomisk diagnostikk fra tidlig på 70-tallet.

Listen over de forskningspriser han og hans gruppe har mottatt for sine arbeider, spesielt innen slimhinnes immunforsvar, er lang og ble i høst ytterligere forlenget med to til: Fra Universitetet i Oslo og fra Norges Forskningsråd, begge for fremragende forskning på slimhinnes immunforsvar – og dette kan dere lese mer om selv i tidsskrift nr. 26 fra i år.

Vi vil imidlertid her i dag hedre ham for hans innsats, spesielt de siste årene, for å heve forskningens status, og for at han har slått alarm om den manglende rekrutteringen av leger til denne forskningen. Dette gjelder ikke minst innen vårt fag.

Per Brandtzægs arbeidstid har det siste året i overveiende grad vært viet rekrutteringskrisen innen norsk medisinsk forskning, noe som ikke sier lite for en mann som har en arbeidstid på 12-14 timer daglig. Hans arbeid, med bl.a. kongebesøk og personlig skolering av stortingspolitikere, har ført til lys i tunnelen – og det lyset er ikke fra et kommende tog! Det er nå sterke signaler om et skikkelig løft i bevilgningene på 10 - 12 % til medisinsk forskning for 1999. En ny lønnsramme ved universitet muliggjør en kraftig heving av lønnen for medisinerere som trer inn i forskning. Legeforeningen har nylig vedtatt å gi merittmessig uttelling for forskning i løpet av medisinstudiet og så vidt jeg husker også vedtatt å la forskning under studiet telle som sideutdanning. Som dere skjønner – ballen er begynt å rulle, ikke minst takket være Per Brandtzægs brede skulder som har dyttet.

Måtte vi få mange medisinske og helst også patologiske kloner av Per Brandtzæg i årene fremover.